

penge i arbejdsgiverperioden. Udgifterne til dagpenge i arbejdsgiverperioden kan dernæst beregnes i pct. af en skønnet samlet lønsom for alle lønmodtagere. Ved beregningen af den endelige procentsats må der yderligere tages hensyn til, at sygeligheden hos de tilmeldte arbejdsgiveres ansatte muligvis vil ligge over gennemsnittet, og at en skønnet udgift til administration hos de sociale udvalg også skal betales gennem bidraget.

Det er herefter tanken at holde dagpenge udbetalt til de ansatte hos arbejdsgivere, der er tilsluttet ordningen, og de af arbejdsgiverne indbetalte bidrag regnskabsmæssigt adskilt fra andre dagpenge og bidrag. Herved muliggøres det, at man løbende kan holde kontrol med forholdet mellem bidrag og udgifter og om nødvendigt regulere bidragssatsen.

Spørgsmål 21:

Kan bestemmelsen i § 10 om, at alle arbejdsgivere kan afgive deres risiko, ikke virke svækkende på arbejdsgivernes interesse i at forebygge fravær på grund af sygdom, bl. a. ved en hensigtsmæssig arbejdsledelse og indretning af arbejdspladserne?

Svar:

Efter hovedbestemmelsen i forslaget § 3 skal arbejdsgiveren under visse nærmere betingelser udbetale dagpenge i 5 uger regnet fra 1. fraværsdag.

Med en arbejdsgiverperiode på 5 uger må det antages, at der f. eks. inden for særlige brancher eller for arbejdsgivere med forholdsvis få ansatte kan være et behov for en forsikringsmæssig afdækning af denne risiko, og man har derfor i § 10 foreslået, at arbejdsgiverne kan afgive risikoen mod betaling af et bidrag til dagpengefondens.

Det kan ikke antages, at bestemmelsen vil virke synderligt svækkende på arbejdsgivernes interesse i at forebygge fravær på grund af sygdom, idet det fortsat må være arbejdsgivernes interesse at sikre en fast løbende produktion, og midlertidig ansættelse af nye medarbejdere til erstatning for de sygemeldte vil altid betyde et afbræk i produktionen. I øvrigt bemærkes, at en lang række sygdomme ikke kan forebygges ved en sigtsmæssig arbejdsledelse og indretning af arbejdspladserne.

Antallet af arbejdsgivere, der vil benytte sig af forsikringsadgangen efter forslaget i § 10, vil måske heller ikke blive så stort, som man kunne tro efter en umiddelbar betragtning, idet „præmien“ tænkes fastsat således, at den dækker alle omkostninger ved ordningen, også de administrative, jfr. herved svaret på spørgsmål 17.

Spørgsmål 22:

Bestemmelsen om, at alle arbejdsgivere skal kunne afgive risikoen for arbejdsgiverperioden, jfr. § 10, stemmer ikke med socialreformkommissionens forslag. Kan det oplyses, hvad de regler, der tænkes fastsat i overensstemmelse med den i § 10 indeholdte bemyndigelse, nærmere vil gå ud på?

Svar:

I socialreformkommissionens betænkning side 283, pkt. 26, blev det foreslået, at der for mindre arbejdsgivere skulle være adgang til at frigøre sig fra forpligtelsen til at udbetale dagpenge i arbejdsgiverperioden.

Dette forslag må ses på baggrund af arbejdsgiverperiodens længde. Socialreformkommissionen foreslog ikke nogen bestemt længde af arbejdsgiverperioden, men antydede dog, at den ud fra forskellige hensyn ikke burde være for lang.

Der har tidligere været stillet forslag om en arbejdsgiverperiode på 2 uger, og i forbindelse hermed skulle der for mindre arbejdsgivere være adgang til at frigøre sig fra forpligtelsen i denne periode.

Med udvidelsen af arbejdsgiverperioden efter det foreliggende lovforslag til 5 uger er der pålagt arbejdsgiverne væsentligt større byrder. Man har derfor fundet det rimeligt at give adgang for alle arbejdsgivere til at frigøre sig fra forpligtelsen i arbejdsgiverperioden. Det kan tilføjes, at arbejdsmarkedets hovedorganisationer er enige i dette forslag.

De endelige regler efter bemyndigelsen i § 10 er endnu ikke færdigudarbejdet.

Det kan oplyses, at det er tanken, at administrationen af tilgang til og afgang fra ordningen og af bidragsopkrævningen skal ske centralt. Udbetalingen af dagpenge skal ske gennem lønmodtagerens bopælskommune.

Tilmelding til ordningen skal kunne ske fra et kvartals begyndelse, afmelding ved et